

KRONIKK & DEBATT

KRONIKK:

E-post:
kronikk@klassekampen.no
Maks 6000 teikn inkludert
mellomrom. Legg ved
portrettfoto.

DEBATT:

E-post:
debatt@klassekampen.no
Innlegg over 3000 teikn kan
bli korta ned. Legg ved
portrettfoto.

Tollef Mjaugedal
tollefm@klassekampen.no
Kronikk- og debattredaktør.

Eivind Trædal
eivindt@klassekampen.no
Redaksjonssekretær

Klassekampen honorerer normalt ikkje innsendt stoff. Innsendaren si e-postadresse blir trykt med mindre innsendaren reserverer seg mot dette. For Klassekampen sine generelle vilkår for publisering, sjå www.klassekampen.no/KK/index.php/news/home/generelle_vilkaar

DEBATT

Statens tildelingspolitikk svekker MiRA-senterets arbeid for og med minoritetskvinner.

Ressursløst senter?

Fakhra Salimi
KRONIKK

MiRA-Senteret, minoritetskvinnenes Ressurscenter, har i år mottatt betydelig redusert støtte fra Integrerings- og mangfoldsdirektoratet (IMDi) til sitt forebyggende arbeid mot Tvangsekteskap. Vi ser med bekymring på at støtte til minoritetenes egne organisasjoner reduseres. Gjennom en slik tildelingspolitikk brukes organisasjoner som er drevet av minoriteter kun som serviceleverandører og ikke som faglige aktører på området.

MiRA-Senteret er en organisasjon som ikke holdes oppe ved hjelp av donasjoner og medlemskontingenter. Vi drives i kraft av våre frivillige og mange av våre brukere tilhører en del av befolkningen som generelt faller utenfor organisasjonslivet. Senteret er derfor avhengig av de bevilgninger som ytes over statsbudsjettet for at det skal bestå. Våre brukere avkreves ikke medlemsavgift for de tjenester vi tilbyr. Vi har sterke stemmer som kommuniserer på tvers av minoritetsgrupperinger og tradisjonelle grupperinger representert ved de større organisasjonene. Vi mobiliserer en stor gruppe kvinner og jenter til frivillighetsarbeid for seg selv og for hverandre. Vi har tett kommunikasjon mellom senteret og brukerne, og våre metoder er bygget på erfaringsbasert kunnskap.

Det er betimelig å stille spørsmål ved hva som vil skje med MiRA-Senteret, som i dag er et levende og utøvende organisasjonsalternavtøve for mange som ikke fanges opp i andre sammenhenger. Gjennom en skjev tildeling av økonomisk tilskudd dras kunnskap og medvirkerkraft ut av vår organisasjon og overføres til andre aktører, som sjelden har samme kontakt med minoriteter som brukergruppe. MiRA – Senteret blir stående igjen som leverandør av sakkunnskap men med begrenset mulighet for egen

anvendelse av denne. Ressursene tappes fra eget engasjement og frivillighetsarbeid. Men hjulene må gå rundt. Om minoritetenes egne organisasjoners medvirkerkraft svekkes, får dette igjen konsekvenser for en allerede sårbar gruppe som engasjeres i kraft av denne, og samarbeidet mellom organisasjoner med forankring i minoritetsmiljøer og tradisjonelle miljøer blir mer utydelig.

Det er nettopp på grunn av vår mulighet til å påvirke i tett kontakt med de som henvender seg til oss at vi utfører et virkelig forebyggende arbeid mot tvangsekteskap. MiRA-Senteret plukker opp signaler om trusler på et tidlig tidspunkt fordi våre brukere har tillit til oss. Denne type tillit oppnås ved deltakelse, nærhet og bruk av tid. Det er her de som er potensielt utsatt for tvangsekteskap mobiliseres inn i relasjoner som bygger oppunder egenvilje og motstandskraft, og det er her man får tilgang til den gruppen som utsettes for slike overgrep.

Vi behandlet til sammen 44 konkrete henvendelser om tvangsekteskap i 2009. I tillegg til dette mobiliserte vi flere hundre kvinner og jenter på landsbasis, gjennom kurs for å styrke selvtillit til å ta egne valg. Disse tallene fanges ikke nødvendigvis opp i andre statistikker, da mange henvender seg til oss på et såpass tidlig tidspunkt at det forebyggende arbeidet får tid til å virke. MiRA-Senteret formidler mest- rings- strategier der tvangsgifte

«Få andre organisasjoner har samme kontakt med minoriteter som oss»

kan avverges ved å styrke målgruppen.

Senteret fanger også opp relaterte saker der henvendelsene i utgangspunktet handler om noe annet, for eksempel sosial isolasjon, men som egentlig bunner i frykt for tvangsgifte. Mange av jentene uttrykker at de føler de ikke blir forstått av hjelpeapparatet. Tre fjerdedeler av barnevernkontorene sier seg enig i at behandlingen av tvangsekteskapsaker krever spesiell kulturkompetanse. Det viser seg at det vanskeligste i disse sakene er kontakten med den utsattes

familie og med den utsatte selv, ifølge evaluering av handlingsplan mot tvangsekteskap, første delrapport, juni 2009. Slik kompetanse og tillitsforhold kan kun utvikles med minoritetenes egen deltagelse i forebyggende arbeid mot tvangsekteskap.

Organisasjoner som sitter med denne type kompetanse må derfor inviteres inn i samarbeid fremfor å ekskluderes.

SVEKKET:

Minoritetskvinnenes ressurscenter har fått mindre støtte. Det vil svekke kampen mot tvangsekteskap, skriver Fakhra Salimi.

ILLUSTRASJONSFOTO:
SCANPIX

grunn til frivillige organisasjoner.

Det er oppsiktsvekkende at minoritetsorganisasjoner ikke er en del av dette forpliktende samarbeidet. Vi mener at MiRA-Senteret defineres systematisk utenfor fagorganisasjonenes nedslagsfelt og dermed ekskluderes fra viktige beslutningsprosesser.

I tillegg til dette ser vi en tildelingspolitikk der tradisjonelle norske organisasjoner styrkes økonomisk mens bevilgning til MiRA-Senteret reduseres. MiRA-Senteret har banet vei og lagt grunnlaget for mye av dagens arbeid mot tvangsekteskap og likestilling av kvinner med minoritetsbakgrunn i Norge. Vi har siden 1989 jobbet med selvorganisering og deltagelse av kvinner i samfunnsliv. Vi er en viktig aktør på området, men har ikke fått tilbud om å inngå et utvidet samarbeid med IMDi, til tross for at vi har signalisert et ønske om økt samarbeid. MiRA-Senteret har i all sin målrettede virksomhet inkluderte og integreringsfremmende aktiviteter. Vi fremstår som en klar modell på en organisasjon som lykkes i å rekruttere frivillige med minoritetsbakgrunn inn i et nettverk som kommuniserer på tvers av samfunn og organisasjonsliv.

Med tanke på at MiRA-Senteret i høy grad når ut til risikogruppen for tvangsekteskap, og at vi mobiliserer vår målgruppe til å være deltakere fremfor passive mottakere i vår organisasjon, oppleves mangel på samarbeid og kutt i støtte til vårt arbeid fra IMDi som strukturell diskriminering. Gjentatt bruk av organisasjoner med minoritetsbakgrunn som kunnskaps- og serviceleverandører til offentlige myndigheter uten å styrke deres økonomiske grunnlag, vitner om dette. En av de effektene av slik strukturell utestenging er at retten til å definere seg selv overstyres av andres kategoriseringer. Ifølge rapporten « Frivillig innsats i Norge 1997-2009 » holder minoritetenes frivillighet alene Norge i tet i verdenssammenheng når det gjelder frivillig arbeid. En tildelingspolitikk som svekker deres økonomiske grunnlag har det norske samfunnet ikke råd til.

Fakhra Salimi

Leder, MiRA ressurscenter for innvandrere og flyktningkvinner

fsalimi@mirasenteret.no